

boldogtalan
 ért nem köz-
 e csak kínos
 rgődés az ő
 len, de gyer-
 apok feladata
 kíváncsiság :
 — Wasser-
 meki ujságot
 éltetek ? —
 k arra, hogy
 kaptok. —
 cs-é : ez bizo-
 tudásvágy —
 ajtott. Azért
 szolni rá. A
 ár magam is
 ? — Debre-
 gfelelő rajz,
 e levednek
 an mozog-
 érhetem. —
 értek, itéljem
 ájus-é, vagy
 m, magyarán
 ujjá születő
 a haldokló.
 nt a születés-
 maga költé-
 m jobban. A
 —s Ilona. A
 li elbeszélést,
 i nem sorolok,

őihez.

közeledvén,
 amaz elő-
 al lejár, szí-
 előbb meg-
 öldése fenn-

ra :
 rt 40 kr.
 rt 80 kr.
 rt 60 kr.

elküldésére
 ok haszná-
 hoz, Buda-
 naeum-épü-

hivatala.

naeum-épület.
 v. társulat.

VESZTEG KOCSIZÁS. (Lásd a 203. lapon.)

XXXI. kötet, 13. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. szeptember 26-án

HARAGOS LENKE.

— Tanulságos történetke. —

SMERTEM egy kis leánykát, Lenke volt a neve. Szörnyű módon boldogtalan volt szegényke, és nem is csoda, mikor soha senki sem hagyta békében. Szinte azt lehetett volna hinni, hogy apja, anyja, testvérei, az öreg dada, vig játszótársai, de még az türelmes öreg tanár ur is, mind csak azon töri a fejét, hogy ezt a szegény Lenkét kinozzák kora reggeltől késő estig.

Ez már csakugyan borzasztó volt! És annál borzasztóbb, mert mindezek folyton azt beszélték, hogy ők azt szeretnék, ha Lenke nem járna mindig olyan összeránczolt homlokkal, duzzogó képpel, hanem mosolyogna, tekintene vidáman szét ebben a szép világban, a hol anyyi okot talál a jó ember az öröme is.

— Persze! Hát hagyjanak békében! Akkor nem fogok haragudni, nem fogok könnyezni és nem fogom mindig mondogatni, hogy : hagyjanak békében!

Ezzel a sóhajjal aludt el egy este, ugy, mint már sokszor, hol sirdogálva, hol pedig mérgesen kiáltva :

— Hagyjanak békében!

Azt a napot azonban, mely erre a mostani estére következett, sokáig megemlegette, mert ez a nap is csak épen olyan volt ugyan, mint a többi, épen ugy folyt is le, de a végén mégis más valami történt.

De hát kezdjük csak előlről szegény Lenke dolgát. Nem tudom, mit fogtok hozzá szólani, mikor olyan szerencsétlennek látjátok. Én csak annyit mondok, hogy nekem ugy látszik, mintha máshol

is találkoztam volna olyan boldogtalan kis leánnyal, sőt fiuval is. Ebből pedig azt következtetem, hogy ezeknek is épen olyan okuk volt a boldogtalanságra.

Lenke tehát a mint reggel fölébredt azaz, hogy biz ő nem ébredt föl, hanem ott állt mellette az öreg Dorka és már jó negyedórája költögette, mikor Lenke végre haragosan rákiáltott :

— Hagyjon békében! Még álmos vagyok!

— De már későn van, kisasszonykám! Mindjárt viszik be a reggelit és apácska haragszik, ha valaki várat magára.

Ez már annyira igaz volt, hogy Lenke is belátta. Mert már megesett rajta, hogy mikor nagyon elkésett a reggelitől, a jó kávé helyett csak száraz kiflit kapott. Akármilyen kellemetlen is fölkelni, mikor még aludni szeretne, — de mit tehet? Föl kellett kelni.

— Oh, az ember nem is alhatik kedvére! Soha sem hagynak békében!

— Híszén már eleget aludt, biztatta a jó öreg cseléd. Most már jó volna, ha kissé szaporán öltözködnék, különben elkésik.

Sietett is Lenke, nem sokat törődve vele, rendben van-e rajta minden. De ha ő nem törődött, az öreg Dorka nem vette olyan könnyen a dolgot. Azt akarta, hogy Lenke jobban mosakodjék meg, aztán meg a fésülködést akarta újra kezdetni vele, majd meg a szép nyakravalóját jobban megkötni. De rövid idő mulva már türelmetlenül kiáltott rá Lenke :

— Ugyan hagyjon békében! Majd felöltözöm én magam is.

Az öreg cseléd kiment és békében hagyta.

Hanem a testvérei, Feri és Berczi, azok nem voltak olyan engedékenyek. Különösen az a kópé Berczi, a ki a maga dolgát mindig roppant fontosnak tudta végezni, úgy, hogy nem lehetett belekötni, de aztán ő annál inkább belekötött mindenbe és mindenkibe, ha valahol nem talált rendben valamit.

Most is alighogy Lenke belépett az ebédlőbe, Berczi rögtön nagy nevetéssel állt elébe.

— Kedves kisasszony hugom, talán álmában tetszett öltözni?

— Mi baj? Mit akarsz? kérdé Lenke hevesen.

— Akarni nem akarok semmit, hanem bajnak elég baj, ha tisztességes leányka nincs tisztességesen felöltözve. A hajad kócos, — és hogy van ez a csokor megkötve a nyakadon! Egyik vége félőles, a másik olyan, mint a kis nyul farka, a szalag meg össze van gyürve, mintha kenderkötél volna.

— Oh, az bizonyosan a legujabb divat, tóditá Feri. Majd megkérdezzük a többi leányoktól, mért nem viselik ők is ugy?

Lenke eleinte elpirult, mert röstelte, hogy kifogást találtak az öltözékében; de aztán nem magában találta a hibát, hanem testvéreiben. Mi közük hozzá?

— Jól van az ugy, a hogy van! mondá mérgesen. Okosabbat is tehetnétek, mint hogy mindjárt reggel engem kezdtek bosszantani.

— Oh, szegény ártatlan báránka! ingerkedék Berczi. Bizony nehéz az élet,

keserves dolog, mikor a csokrot jól és szépen kellene megkötni és csunyán, meg roszul van megkötve, aztán az emberek olyan gonoszak, hogy mindjárt észreveszik!

— Eh, hagyj békében!

Nem tudom mi történt volna, talán bizony hajba is kapnak: de szerencsére belépett a mama és hozták a reggelit. A mama is mindjárt meglátta a szerencsétlen csokrot s magához hívta Lenkét. Megigazította és így szólt:

— Kedves leányom, gondosabban öltözködjél. Nem illik ilyen félszegen felkötni a szalagot.

Lenkének nagy kedve lett volna a mamának is azt mondani, hogy hagyja őt békében, de már ezt mégsem merte tenni. Hanem annál haragosabban ült ott az asztalnál és boszusága még akkor sem mult el teljesen, mikor az iskolába érkezett.

Persze, hogy itt is mindjárt ujabb boszuság érte. Épen a mint belépett, látta, hogy legkedvesebb barátnője, Irénke, nagyon barátságosan megölelte és megcsókolta Margitkát, a kit pedig ő, Lenke, ki nem állhatott, mert mindig nevet. Irénke ezt tudja, hát mért ölelgeti annyira? És látja, hogy Lenke bejött, mégsem hagyja rögtön abba, hanem még tovább nevetgél Margitkával és csak mikor már megelégette, akkor jön Lenkéhez és meg akarja ölelni. De Lenke haragosan eltaszítja.

— Hagyj békében!

Irénke egy pillanattig csodálkozva nézett rá, aztán elfordult.

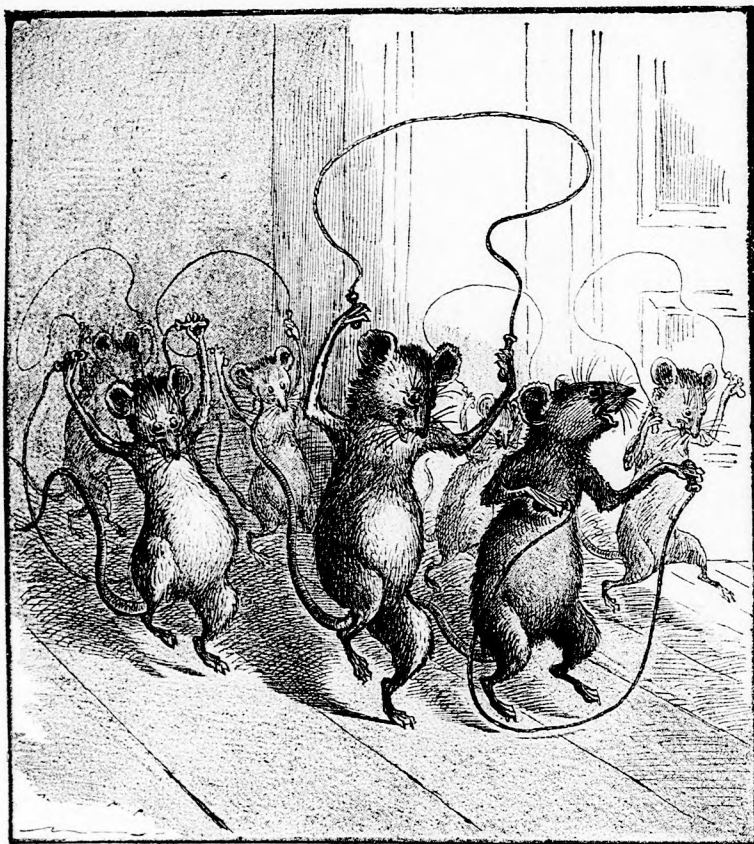
— Oh, soh'se heveskedjél! mondá. Ha nem kellek neked, ne félj, nem leszek terhedre ezután soha sem.

S visszatérve Margitkához, karját karjába ölté és vigan sétált vele az ablakhoz, feléje sem nézve többé Lenkének.

— Hogy van ez? kérde egy másik leányka. Hiszen te Irénkével roppant

nagy barátságban voltál, Lenke! Talán összepöröltetek?

— Ugyan hagyj békében! kiáltá Lenke mérgesen. Mi közöd az én dolgomhoz, és mi közöm nekem Irénkéhez? Nem

TORNÁZÓ EGEREK. (Lásd a 207. lapon.)

kivánok semmit egyebet, csak hagyjatok békében.

És nagy duzzogással, rá sem tekintve senkire, odaült a helyére, nem szólt se jobbra, se balra a szomszédjaihoz, s ezek

aztán épen úgy nem szóltak hozzá. Nem is volt sok idő a csevegésre, mert belépett a tanár és kezdődött a lecke.

Azt lehetett volna hinni, hogy legelőször a komoly lecke-óra alatt végre bé-

Lenke! Talán
ben! kiáltá
én dolgom-
kéhez? Nem

kességben maradhatott szegény Lenke. Oh dehogya! És ki bántotta? Akár hiszi valaki, akár nem: de senki más, mint az a jó öreg tanár, a kit mindnyájan annyira szerettek.

Az pedig úgy történt, hogy a tanár felhívta Lenkét egy szép költemény elszavalására. Lenke bele is fogott nagy tüzzel és jól elmondta körülbelül a felét; de ekkor a tanár félbeszakította és nyájasan, inkább tréfálva mondá:

— Megálljunk csak, megálljunk csak! Nem jól van, igen nagyot ugrottál, négy egész vers kimaradt! Így nyakát szegénéd a szegény műnek!

A többiek kissé elmosolyodtak, de Lenke nem mosolygott. Mérgében fülig vörös lett. Azt mondta, hogy nem tudja a verset és leült. Az iskolából pedig sirva ment ki, mert a leányok ingerkedve mondogatták:

— No's, mért nem mondtad a tanár urnak is, hogy hagyjon neked békét?

Elszaladt tőlök és szaladt haza, hol a mama mindjárt látta, hogy valami baja van s kérdezte is, min kesereg?

— Hogy ne, kedves mama, mikor reggeltől estig mindenki csak engem bánt, boszant, üldöz! Senki sem hagy békében.

— No's, halljuk, mi minden történt veled?

Lenke elpanaszolta mind, de nagy csodálkozására az ő keserves panasza épen nem hatotta meg a mamát, sőt a mama így szólt:

— Rég észre vettem én már, hogy mindig egészen fölöslegesen elrontod magadnak a napot, mert vidám tréfára, nyájias figyelmeztetésre csak haragos duz-

zogással feelsz. Ha testvéreid tréfásan ingerkednek, nem teszik rossz akaratból s a tréfára tréfával felelve, mindnyájan vigan volnátok. Ha pedig valaki komolyan, jóakarattal figyelmeztet valami hibára, azt még meg is kellene köszönnöd, mert ha valami hibát elkerülünk, magunknak van belőle legnagyobb hasznunk, míg azt, aki megharagszik a tréfáért, azt elkerülik, és magára hagyják. A ki nem fogadja a komoly jó tanácsot, abba belegyökereznek a hibák s utoljára kiállhatatlanná válik. Attól félek, nagyon félek, hogy te ezen az uton nagy.

Lenke megdöbbsent. Kénytelen volt titkon megvallani magának, hogy aligha nincs a mamának igaza.

— Kedves mama... hát megpróbálom ezentul máskép... de ugy-e, segíteni fogsz!

Persze, hogy a mama örömet segített s mikor Lenke néha-néha vissza akart esni a régi hibába, a jó mama megővta tőle. És ma már Lenke versenyt eltréfál testvéreivel, az öregebbek jó tanácsát figyelmesen és örömet meghallgatja, és olyan vidám és boldog mellette, hogy soha sem hallja tőle senki többé a haragos kiáltást:

— Hagyjatok békében!

CSIGABIGA MESÉJE.

(Képpel a 199. lapon.)

MINDENKI láthatja, hogy csiga vagyok, még pedig kövér és szép csiga. De még azt is láthatja, hogy nem afféle közönséges csiga vagyok; de nem ám! Hanem előkelő idegen, mert én messze kint egy uri szőlőben születtem.

Nagyon jól emlékszem rá, mikor először pillantottam meg a napvilágot, mikor először dugtam ki fejemet a házikómból. Gyönyörű tavaszi nap volt, éppen elállt az eső, a nap enyhén sütött, a fű nedves volt, a sokféle zöld levél puha és jóízű. Jobb reggelt a legkényesebb csiga sem kívánhat. Testvéreim épen kapaszkodtak ki a levelekből, melyek télen át biztos melegben tartottak minket; én is szaporán követtem őket, csiga mamánk pedig boldogan nézegetett rajtunk végig, és szintén megindult, hogy megmutassa, hol találjuk a legjobb reggelit.

Mondhatom, nagyon boldogan éltünk ott a szőlőkertben. Kedvünkre lakmározunk a finom szőlőleveleken és hajtásokon; délben, mikor a nap nagyon forrón sütött, árnyas helyen szundikáltunk, reggel és este pedig sétáltunk, lakomáztunk. Néha-néha volt ugyan egy kis ijedelmünk is, mikor egyik-másik közülünk vigyázatlan volt; mert a falánk madarak, sőt a békák is ránk lesnek és ha szerit ejthetik, bekapnak, megesznek. Ilyen szomorú sors érte több atyámfiat. Néha meg a vinczellér gyerekei, Palkó és Zsuzsika jártak erre-arra, és a kít közülünk előkaptak, megölték. De én szerencsésen elkerültem e veszedelmeket és vigan éltem.

Lassanként azonban unatkozni kezdtem. Gyönyörű nagy csiga lett belőlem, mint láthatjátok; a szomszédok dicsérték is és szerettem volna, ha máshol is látnak, meg aztán, hogy én is lássak valamit a világból. A mi szőlőkertünk mellett egy másik kert volt s a kerítésen néha ájtött egy ottani atyánkfia, aki csodadolgokat beszélt, hogy ott mi minden szépet lehet látni. Nagyon vágytam oda és váltig unszoltam anyámat és testvéreimet, hogy menjünk oda.

— Maradjunk csak szépen itt, felelék. Jobb itthon, nem nekünk való az a kalandozás.

De már nekem nem volt maradásom.

— Elmegyek én magam is. Elég nagy és okos vagyok én már, hogy a magam lábán járjak.

Lábam nincs ugyan, de azért egy szép reggel megindultam. Átmásztam a kerítésen és rövid keresés után rátaláltam barátomra, a ki mindjárt be is mutatott rokonainak. Egy sűrű ribizke bokorban éltek. Hanem, mondhatom, nevetlen csigák voltak, mert alig fogadták a köszönetemet és olyanformát dörmögtek, hogy nincs szükségök efféle tolakodó vendégre. Mintha nekem valami szerencse lett volna, hogy efféle közönséges kerti csigák közé jutottam, mikor én sokkal különb familiából való vagyok!

Ott is hagytam őket mindjárt s odább mentem a káposzta-csigákhoz. De ezek sem tetszettek nekem. Közönséges csigák beérik azzal az izetlen káposzta-levéllal. Én pedig finomabb eledelt kívánok.

De mégis ott maradtam közel, mert a saláta, kalarábé sok szépet beszéltek

egy városról, valami szép hely. Sokkal szebb, mint a kert, melyben éltünk. Ekkor az volt a vágyam, bár csak eljuthatnék a városba!

Egy forró nyári napon déltájt egy zsenge saláta levelei közt szunyókáltam, mikor Juczika közeledett, késsel a saláta tövéhez vágott és egyszerre csak azon vettem észre magamat, hogy a salátával együtt bent voltam a kosárban. A saláta pedig kárörvendve mondá:

— Ahá, csuszómászó barátocskám, most már aztán utólér a büntetés! Két napja rágtál-martál engemet, de most megkapod jutalmadat. A konyhában meglátnak és palacsintává taposnak.

Elhült bennem a vér, azaz, hogy elhült volna, de szerencsére már különben is hideg vérem van, ez a baj tehát nem érhetett. De azt nem tagadom, hogy megszeppentem és elszomorodtam. Hát ez legyen az én sorsom! Ezért vagyok olyan gyönyörű csigabiga, hogy palacsintává lapítsanak. Hiába törtem a fejemet, menekülésre nem gondolhattam, mert a kosár legalján voltam, Juczika meg nagy rakás másféle zöldséget is nyomott a saláta hegyibe, meg sem mocczanhattam. Még föl sem igen ocsudtam első ijedelmemből, már a konyhán voltunk, hol Juczika kirakott az asztalra.

— Ni, egy nagy csiga, szólt Palkó. Ezek pusztítják a mi zöldséges kertünket! Agyon taposom.

Azt hittem, végem van. A gonosz saláta pedig kárörvendve zizegett. De roszul számított, mert a jó Juczika így szólt:

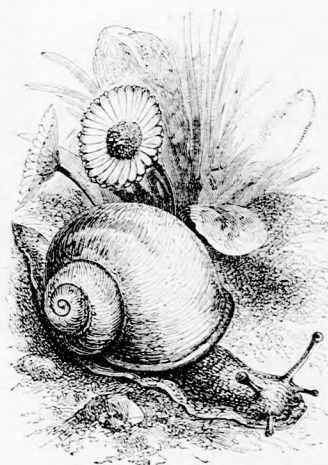
— Ne bántsд szegényt... nézd milyen szép! Nem szeretem látni, ha

valami élő lényt megölnek. Inkább kidobom.

Fölkapott és kidobott az ablakon. Nagyot röpültem, aztán hatalmasan koppanva, pottyanva le az udvarra. Ezer szerencse, hogy nem kőre estem, mert akkor darabokra tört volna csigaházam s elpusztultam volna; de puha porba estem s bár egy ideig kábultan hevertem ott, lassan-lassan mégis visszanyertem erőmet és igyekeztem menekülni, nehogy az a kegyetlen Palkó valamiképp megint rám találjon. Nem messze sűrű bokrok álltak, azok alá rejtőztem s gondolkodtam, mi tevő legyek? Itt az udvaron veszedelmes lesz maradni, megint baj érhet.

— Már hiába, legjobb lesz haza menni. Igazuk volt, nem nekünk való az ilyen kalandozás.

Utra keltem és sok, sok idő múlva kifáradtan, szégyenkezve értem vissza az

udvaron és kerten tul levő szőlőbe. Csáládodom nagyon megörült, csak fiatalabb testvéreim csufolgattak néha, hogy irjak

könyvet híres utazásomról és dicsőséges tetteimről. De aztán beleuntak és békeségben éldegéltünk újra egészen őszig.

Akkor egy napon a szőlő gazdája jött oda és bejárta az egész szőlőkeretet, a csósz pedig utána balagott.

— Mennyi csiga van itt! szolt a gazda.

— Az ám, nagyságos uram, felelt a vinczellér. Nem győzőm pusztítani.

— Lássa, János, ebből egy kis hasznot szerezhette magának. Ezek ehető csigák. Ha a városba vinné, ott a kereskedő megvenné. A gyerekek szépen összegyűjthetnék, mikor a csigák majd betömik a házikójukat. Akkor jök.

— Igazán megveszik? No akkor be is küldöm Miskával a városba.

Én meghallottam ezt a beszédet, de csak úgy félig-meddig értettem meg. Azt megértettem, hogy be akarnak vinni a városba. Ez volt az én régi óhajtásom, és mindjárt el is mondtam atyámfiainak, hogy nagy dicsőség vár reánk, bevisznek a városba s ott nagyon jó dolgunk lesz, megbecsülnek ám, sok pénzt adnak értünk.

— Mert mi nem afféle közönséges csigák vagyunk! Mondtam én mindig,

hogy büszkék lehetünk a familiánkra. Most már csak arra iparkodjunk, hogy mikor télire betömjük a házikónk ajtaját

olyan helyen maradjunk, a hol könnyen megtalálnak. Akkor eljutunk a városba. Beszédem nagyon tetszett a többi-

nek is és alig vártuk, hogy szép reményünk teljesüljön. A napok kurtábbak lettek, a levegő hidegebb s egy éjjel már

visszavonultunk lakásunkba. Ilyenkor aztán szundikálni szoktunk; de én álomban is azt láttam, hogy a városban fényes, uri életre virradunk. És csakugyan egyszerre arra ébredtem föl, hogy fölemelnek és ide-oda dobálnak.

— Ahá, most már visznek! gondolám örömmel. Ez a hányásvetés nem nagyon kellemes ugyan, de hát az utazás bajjal jár, el kell tünni egy kis kellemetlenséget.

Mert kellemetlennek biz az nagyon kellemetlen volt. Valami hordócskába dughataks rettentően összeszorítottak, úgy hogy szinte recsegett aházunk fala. Aztán nem láttunk semmit, csak azt éreztük, hogy visznek. Nekem különösen nehéz állapotom volt, mert a hordócska leg-aljára kerültem, a többiek mind rám nehezedtek. Egy idő múlva hallottam, hogy Palkó valakivel alkudozik. Megalkudtak s az a valaki így szolt.

— Esztendőre hozhatsz megint, megveszem. Audris, vidd ezt a hordócskát a rakodóba.

Eljutottunk a rakodóba.

Kíváncsi voltam, mi történik velünk. De sokáig nem történt semmi. Rettentően unalmas volt ott a hordóban összeszorítva lenni, s mikor álunkból

föl-fölebredtünk, a szomszédainkkal eltanakodtam, hogy ugyan mi lesz hát? Már hetek, hónapok multak, a levegő melegségén éreztem, hogy tavasz kezd lenni; de változást csak annyit éreztem, hogy mindig kisebb-kisebb sullyal nehezdedtek rám a fölöttem levők, mert mindinkább fogytak; jött valaki és vitte őket. Végre nem volt senki fölöttem, már csak néhányan voltunk ott a hordócska alján. A befalazott ajtócskámon egy kis rést nyitottam, hogy lássak, halljak valamit. De a hordócska fenekén teljes sötétség uralkodott. Szomszédaim is úgy tettek, de ők sem láttak semmit.

Nagyon türelmetlen lettem.

— Ez már mégis kegyetlenség! Társainkat már mind elvitték, és minket itt hagynak! Bárcsak reánk is kerülne már a sor!

A sarokban egy nagy pók ült a hálójában. Nagy csodálkozásomra szánakozó hangon így szólalt meg:

— Szegény boldogtalanok! Még türelmetlenkednek, nemhogy örülnének, hogy eddig még nem kerültek társaik sorsára.

— Boldogtalanok? kérdém meglepetve. Talán csak nincs baja társainknak?

— Most már nincs, mert ők maguk sincsenek.

— Hogyan? Nincsenek? Hát hova lettek?

— Megfőzték és megették az emberek.

— Megették?

— Meg hát! Ti talán nem is tudtátok, miért kerültetek ide? Ti abból a csigafajból valók vagytok, melyet az embe-

rek ősi időktől fogva esemegének tartanak. Azok a társaitok, a kiket a kereskedő kivett a hordócskából, elevenen forró zsirba kerültek, megsültek, vagy pedig a szakácsné apróra felvagdalta őket s feltálalta az asztalra. Hát ti, a kik itt maradtatok, azért türelmetlenkedtek, hogy veletek is ez történjék?

Halálos rettegéssel némultunk el.

— Ez borzasztó! Irtóztató! kiáltám zokogva. És nincs mód a menekülésre?

— Egy módja van csak, felelé a jószívű pók.

— Oh, tanácsolj, örökre hálásak leszünk.

— Hát biz' a mód nem más, mint a szökés. A kamra ablaka nyitva van, ott kijuthattok a szabadba, ha ugyan elő tudtok már bujni a házikötökből.

Hogy ne tudtunk volna! Kint a szabadban is ilyen időtájt már készülödni szoktunk a téli ajtó kinyitására. Hát még most, mikor halálra ijedtünk! Én voltam az első, aki előbujtam, aztán a hordócska oldalán oly szaporán másztam föl és kifelé, a mennyre csak halálos ijedelmében egy csiga futhat. Csak attól remegtem, hogy menekülés közben meg ne lepjenek. Szerencsésen lejutottam a földre, onnan a falhoz, aztán föl az ablakra. Onnan még egyszer megköszöntem a póknak jó tanácsát és kimásztam az ablakpárkányra.

— Remélem, most már meg vagyok mentve, sohajtám megkönnyebbülve. No hiszen én gyönyörűen megjártam a várost! Milyen oktalan voltam, hogy olyan után kíváncsoztam, amit nem ismerek! És föl-biztattam atyámfiait is, veszedelmüket okoztam! Ki tudja, milyen veszedelembe

jutok még magam is ezen a borzasztó helyen.

Szétnéztem, mert a hosszú téli álom alatt nagyon megéheztem. De itt ugyan nem láttam semmi enni valót. Kopár falak emelkedtek minden oldalon, az udvar kövekkel volt kirakva. Itt éhen halok!

Aggódva mászkáltam a falon ide-oda. Egyszerre nagy örömmel pillantottam meg valamit: egy nyitott ablakban néhány cserép virágot. Nem a kedvenc eledelem ugyan, de szükségben nem lehet válogatni. Oda másztam és egyik virágon ütöttem tanyát.

A mint ott pihentem, egy kedves képű leányka jött a szobából az ablakhoz és nagyot bámulva nézett reám.

— Mama, kedves mama! Nézd csak, csiga van a virágon.

— Dobd ki!

— De akkor agyon tapossák szegényt az udvaron. Milyen szép nagy! Ugyan honnan került ide? Hiszen itt nincs sehöl kert!

Mindenféleképen találgatta a leányka, hogy kerültem oda, de az igazat nem találta el. A mamája pedig megint csak azt mondta, hogy ki kell engemet dobni az udvarra, mert a virágon nincs számomra hely, aztán még be találok mászni a szobába.

— Nem dobom ki, kedves mamácska, szólt a jó leányka. Begöngyölöm papirosba és délután, mikor kísétálunk, kiviszem a mezőre. Hadd éljen ott boldogul.

A mama beleegyezett és délután csakugyan véget értek szenvedéseim. A jó leányka kivitt a mezőre és ott letett a

puha friss fűbe. Aztán biztatgatott, hogy: »Csigabiga, dugd ki szarvad!« Mivel láttam, milyen jó gyermek, nem is kérttem magamat sokáig s előbujtam házikómból és utra keltem, hogy magamnak való tanyát keressenek.

Találtam is, és azóta csöndesen és elégedetten élek. Arra pedig soha sem vágyódom többé, hogy más helyre jussak, mint a mely nekem való.

VESZTEG KOCSIZÁS.

(Képpel a czimlapon.)

A FIÓKOS kis kocsimban
Egy más mellett ülünk,
S hegyen, bokron, mezőn által
Mint a nyíl repülünk.

Azaz: hogy hát meg sem mozdul
Ez az én szekérkém —
De hát, mikor másformára
Nem tehetek szert én!

Ámbátor nincs ló befogva
Az én kocsikámba,
Bár nem ágaskodik csikó
A fékező hámba:

Mégis szállunk nagy sebesen,
Hopp!... kocsim itt-ott van —
A nagy Operenczián túl
Megyünk gondolatban.

Azért kedves: szárnyas lovunk
Biztassad daloddal,
S hogy mellőlem le ne bukjal,
Fonj át kis karoddal!

BUVÓHELYEN.

(Képpel a 200—201. lapokon.)

— Jaj Istenem, jaj Istenem! Mi lesz belőlünk!

— Oh minék is jöttünk ide!

— Igen ám! Minek hívtál?

— Persze! Hiszen te mondtad, hogy nem lesz semmi baj!

— De neked mondta a mama, hogy nem szabad!

— Jaj, hogy szakad az eső!

— Most meg villámlott! Jaj, hogy dörög!

— Jaj, ha ide csap a menkő! Agyon üt!

Erre aztán mind a ketten elhallgattak... azaz dehogy hallgattak, inkább sirva fakadtak és keservesen sirdogáltak mindaddig, míg bele nem fáradtak.

Még a nyáron volt az, mikor Czilike és Milike ezen a szomorú kalandon keresztül esett. Gyönyörű nyári nap volt, olyan gyönyörű, hogy szinte sok volt a jóból, mert a nagy hőségtől mindenki tikkadtan bujt árnyékos helyre. Csak Czilike és Milike volt olyan maradhatatlan két kis jószág, hogy nem nyugodott még a nagy melegben sem.

— Milyen jó volna most az erdőben sétálni és ott vad virágot szedni! szölt Czilike.

— Hát sétáljunk ki! felelé Milike.

Meg is indultak, de a mama, ki éppen az ajtóban állt és az eget nézegette, így szölt:

— Gyerekek, ne távozzatok messzire. Amott nyugaton felhők gyűlnek, aligha zivatar nem lesz. Legföljebb a kertbe menjetek.

Czilike és Milike hallották is, nem is az intést. A kertbe mentek, az igaz, de ott elhatározták, hogy a hátsó ajtócskán kiosonnak.

— Nem lesz semmi baj, a mama nem is fogja tudni, hogy messzebb voltunk. Olyan szépen süt a nap!

Kiosontak és csakhamar lent jártak a közeli erdőcskében, gyűjtöttek sáfrányt, vadvirágot és csöppet sem csodálkoztak, hogy olyan sötét kezd lenni; a sűrű fák közt mindig sötét van. Hanem egyszerre csak nagyot dördült az ég s a következő pillanatban megeredt a zápor.

— Jaj, jaj, fussunk! Jaj, hova bujjunk?

Futni kezdtek, de a zápor rettentően verte őket s bőrig áztak volna, ha egy vén fa alatt nagy üreget nem pillantanak meg. Már jócskán átázva bujtak oda és szepegve, remegve húzódtak meg a zivatar elől; jajgáltak, egymást vádolták, csak-hogy ez nem igen segített rajtuk.

A zivatar pedig nem akart gyorsan elvonulni; csak dörgött, villámlott folytonosan s minden mennydörgésnél majd halálra ijedt a két kis leány. Nem is éppen ok nélkül, mert a villám sűrűn lecsapott a nagy fába és ilyenkor veszedelmes dolog fa alatt keresni menedéket.

Már rég elmúlt az oszonna ideje, mikor ismét kisütött a nap (Lásd a képet 200—201. lapokon) s a zivatar elvonult ugyan, de csupa víz, sár volt minden. Czilike és Milike neki bátorodtak és neki indultak a sáros utnak; lucskosan, siralmas állapotban értek haza. Otthon persze mindent meg kellett vallani és büntetésül a jó paprikás csirke helyett egy darabka száraz kenyérvolt a vacsora. Ezzel kellett lefeküdni és Czilike sohajtva mondá:

— Tudod Milike, nem ér az semmit. Ha okosabb emberek tanácsa ellen cselekszünk, hiába hisszük azt, hogy jó lesz és titokban marad. Rosz a vége és csak szégyenbe kerülünk vele. Ne tegyük többé!

ar lent jártak
ttek sáfrányt,
csodálkoztak,
ai; a sűrű fák
em egyszerre
s a következő

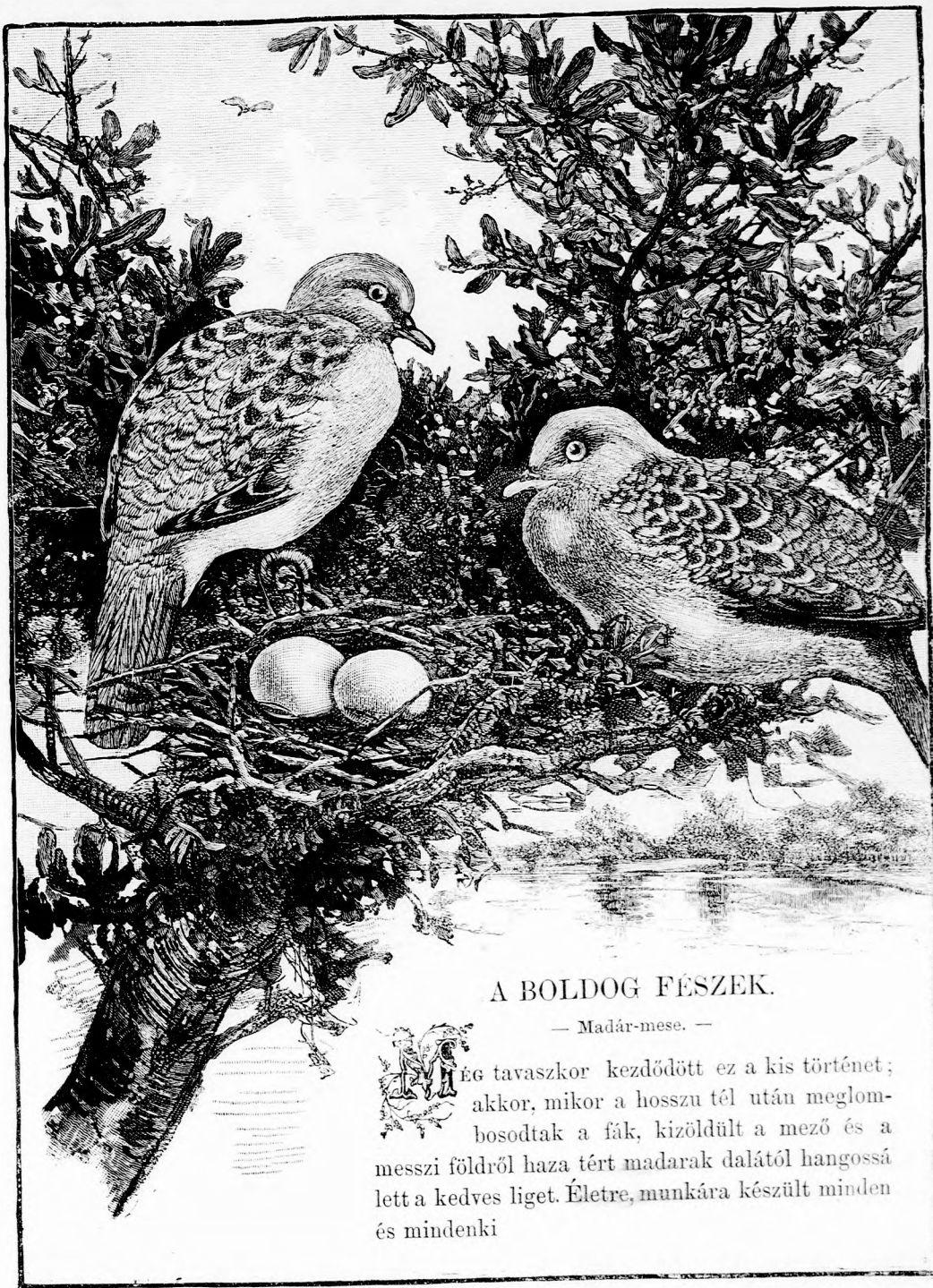
Jaj, hova

or rettentően
olna, ha egy
n pillantanak
ujtak oda és
meg a zivatar
olták, csak-
tok.

kart gyorsan
ámított foly-
gésnél majd
Nem is épen
ün lecsapott
veszedelmes
ket.

zonna ideje,
Lásd a képet
tar elvonult
minden. Czi-
k és neki in-
an, siralmas
persze min-
üntetésül a
gy darabka
zzel kellett
mondá:

az semmit.
a ellen cse-
hogy jó lesz
ége és csak
gyük többé!

A BOLDOG FÉSZEK.

— Madár-mese. —

Ég tavaszkor kezdődött ez a kis történet; akkor, mikor a hosszú tél után meglombosodtak a fák, kizöldült a mező és a messzi földről haza tért madarak dalától hangossá lett a kedves liget. Életre, munkára készült minden és mindenki

A liget egy kedves árnyas helyeस्कéjén turbékolt egy vadgalamb pár is. Tanácskoztak, okoskodtak, hol volna legjobb fészkeket megrakni s gondos körültekintés után ki is választottak egy alkalmas helyeस्कét. És a mint kiválasztották, hozzá is fogtak iziben az építéshez, hogy mielőbb meg legyen a hajlékuk.

Javában dolgoztak, mikor ismerős hang szólalt meg közlelől:

— Kakuk! Kakuk! Jaj de bolondok vagytok, hogy ugy fáradtok!

A galamb-pár csodálkozva nézett a szomszéd fán ugráló kakukra.

— Miért volnánk bolondok, ha szabad kérdezni?

— Mert oly nagyon fáradtok a fészkekrakással, mikor arra semmi szükség. Lám, én nem fárasztom magam ilyen nehéz munkával.

— De akkor nem is lesz hajlékod.

— Kell is az nyáron! Minden bokor ad szállást éjszakára.

— Igen ám, de a kicsi fiaidat hol neveled majd fel?

— Majd rábizom másra.

A galambok csodálkozva rázták a fejüket, de mert békés természetűek voltak, nem vitatkoztak a csufolódóval, hanem a maguk dolgát végezték szaporán.

Épen elkészültek a fészkekkel, mikor nagy szél és eső kerekedett és tartott sokáig. A galambpár meghuzódott a fészkekben és baj nélkül élte át a rossz időt. Javában sivitott a szél és zuhogott az eső, mikor egyszer a fészkekből kitekintve, a szomszéd fán egy siralmasan elázott, didergő madarat pillantottak meg.

A kakuk volt. Könyörögve kérte, fogadják be éjszakára.

— Nagyon szivesen megtennök, de nincs helyünk. Különb te magad mondogattad, hogy bolondság fészkekrakással vesződni, neked efféle nincs szükséged.

Mikor a kakuk látta, hogy nem fogadják be, úgy tett, mintha nem is kívánná.

— No bizony! De nagyra vagytok a fészketekkel. Nem vagyok én afféle kényes urfi! Egy kis eső nem a világ.

És hetykén odább röpiült, keresve valami rejteket, a hol meghuzhassa magát.

Néhány hét mult s a galambpár boldogan élt a fészkeben; most még boldogabban, mint eleinte, mert egy pár gyönyörű tojáskájok volt a fészkekben. Egy napon épen csöndes örömmel őrizték a fészket, mikor nagy zaj és zenebona hallatszott közlelől. Mérgecs csicsergés, sipogás, veszekedés, szárnyak csattogása, — ott valami nagy háborúnak kellett kitörni.

A szelid galambok nem szerették az efféle pörlekedést, nem is mentek hát oda; de mégis megtudták, mi történt.

A sűrűségből ijedten menekülve röpiült elő a kakuk. Most épenséggel nem volt hetyke, hanem arra iparkodott, hogy mielőbb elosonjon a sűrű bokrok közt. El is tűnt úgy, hogy nem találták nyomát haragos üldözői. Egész csapat felbőszült kis madár kutatta.

— Hol van a gonosz? Merre futott?

— Kerüljön csak elénk! Széttépjük!

A galambok csodálkozva kérdeék:

— Mit vétett az a kakuk?

— Hogy mit vétett? Be akarta lopni tojását a mi fészünkbe, hogy mi neveljük fel aztán a kakukfít, aki torkosságá-

val és erőszakosságával tönkre tenné a saját kicsinyeinket. De észre vettük a gonosz tervet és üldözőbe vettük. Kár, hogy mégismegmenekült a karmaink elől!

A haragos madarak haza széledtek, a galamb-pár pedig váltig csodálkozott a furcsa eseten. Harmadnapra sétaröpülés közben találkoztak a kakukkal.

— No, hallottuk, hogy jártál. Nem volna jobb, ha egy kicsit fáradtál volna és most saját fészkedben költenéd ki tojásaidat?

— No persze! Megkergettek, de végre mégis találtam fészket, a hova becsentem a tojáskámat.

— De így nem lesz örömed a kis fiaidban, nem is fogod ismerni őket.

— Annál jobb! Nem kell velök bajlódnom.

Megint mult pár hét, a nyárnak is vége volt. A galambok kiköltötték tojásaikat és gonddal, fáradsággal fölnevelték kicsinyeiket. Egy napon épen röpülni tanították s már nagyon jól ment a dolog, a fiatalok már igen jól tudták használni szárnyaikat. Volt is nagy öröme és vigasága a galamb családnak, szinte zengett a liget az ő boldog turbékolásuktól. A szomszéd fa sárguló levelei közül pedig irigykedve, komoran nézte őket valaki, — a kakuk.

— Milyen boldogok! szólta magában. Hogy vigadnak, hogy szeretik egymást! Én pedig csak bolyongok és senki sem törődik velem.

Az öreg galambok megpillantották őt.

— No, kakuk barátom, úgy látszik, nem vagy nagyon jó kedvű? Mi a bajod,

mikor mi mindnyájan olyan boldogok vagyunk?

— Meguntam már ezt a vidéket... elköltözöm másfelé, nem is jövök ide többé vissza, máshol próbálok szerencsét.

— Mi is elköltözünk, de csak a tél idejére s jövő tavaszkor ide térünk vissza, mert itt nagyon boldogan éltünk. Te pedig, kakuk barátom, hiába mégy akárhová, soha sem lehetsz olyan boldog, mint mi vagyunk. Mert csak az nyer boldogságot, a ki fárad és küzd érte, áldoz azokért, a kiket szeret és aztán ezek szeretetében megkapja a jutalmat. Te lusta vagy és önző, tehát magadra maradsz, míg nekünk fáradságunkért jutalmazólag int a boldog fészek.

TORNÁZÓ EGEREK.

(Képpel a 196. lapon.)

CZINCZI-finczi, egerek,
 Körém seregeljete!
 Mert előre és hátulvást
 Meg kell tanulnunk az ugrást!
 Nagy is a szükségünk rája,
 Mert már hete mult, hogy Czirmos,
 Az a vérengző és izmos,
 A mi vidékünket járja.
 Eddig az egér, a döre,
 Gyáván megfutott előle;
 De há ugorni is tudunk,
 Már ezentul meg nem futunk,
 Hanem vitézül meg — ugrunk!
 Itt a zsinór, egerek,
 Mind rám figyelmezzetek,
 S ép úgy cselekedjetek
 Amint mutatom: — Hahopp!
 Utánam ugorjatok!

A MEGVETETT TÁRS.

ENYHE nyári est volt. Az urilak tornáczán nagy társaság ült a terített asztalnál. Az asztal közepén pompás lámpa, odább pedig üvegborító által védett gyertyák árasztottak világosságot.

A lámpás büszkén nézett a magasból szét.

— Lám, ha én nem volnék, nem mulatnának ilyen vigan, mert sötétség volna.

— No nem egészen, mert én is itt vagyok, szólt a gyertya.

— Oh te szegény pislogó gyertyácska, hiszen téged alig látni a sötétben! Hanem én, — én este a napot pótolom.

— Nem tagadom, hogy fényesebben ragyogsz, mondá a gyertya szerényen. De hát szükségből én is jó vagyok.

A hízelt tetszett a büszke lámpásnak.

— No hiszen nem mondom, hogy neked nincs érdemed. Mi ketten teszünk esténként az embereknek legnagyobb szolgálatot, de meg is becsülik érdemeinket.

Ekkor egy vékonyka hang szólalt meg a lámpás alól. A gyufatartó volt ott s egyik gyufa így szólt:

— Ha már épen hasznosságról és érdemekről beszéltek, talán nekünk gyufáknak is jut valami belőle.

A lámpás és a gyertya gunyosan nevettek.

— Hallod-e, gyertya barátom? szólt a lámpa. Ezek a hitvány kis gyufák azt hiszik, hogy egy sorba állhatnak velünk.

— Nevetséges? Ne is álljunk velök szóba. Szegény nyomorultak, ott szoronganak a dobozban, nem hederit rájok senki.

A gyufák szegyenkezve elhallgattak.

Egy kis idő múlva azonban hirtelen megváltozott az idő; vihar közeledett. Egy nagyszélroham jött és kioltotta a lámpást is, a gyertyát is.

— Hol a gyufa? szólt a házi ur. Mindjárt meggyújtjuk újra.

Mialatt a gyufa után tapogatózott, a lámpás így biztatta a gyertyát:

— Ne félj, mindjárt ragyogni fogunk újra.

Ekkor azonban a gyufák egyike megszólalt:

— Igen ám, csak hogy mi nem fogunk meggyújtani. Ha ti azt hiszitek, hogy mi nem érünk semmit, ám lássátok, hogy főtök ragyogni, ha mi nem segítünk. Szerencsére reánk csöppent már az eső, nem adunk tüzet.

Megrémült a lámpás és a gyertya s vége volt gőgjüknek. Könörgésre fogták a dolgot s egy szárazon maradt gyufácskával a gazda meg is gyújtotta őket. A gyufácska pedig, mialatt elégett, perczegve mondá:

— Máskor ne hivalkodjatok. A legszerényebbnek az érdemét és hasznát sem szabad eltagadni, mert úgy fordulhat a dolog, hogy a legceckélyebbnek látszó teszi a legnagyobb hasznót.

Megfejtések és megfejtők, Forgó bácsi postája és Jótékonyág című rovatok a jövő számban jelennek meg.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.
Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.